

La Humanitat

Any II : Núm. 259
Barcelona, dijous, 8 setembre de 1932

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntañer, 49 : Telèfon 21513

Fundador: LLUIS COMPANYS

Dissabte arribaran a Barcelona els diputats catalans que han lluitat, al Parlament de la República, per la consecució de l'Estatut de Catalunya. El nostre poble, donant una prova palesa d'agraïment, anirà a rebre'ls, dedicant-los l'homenatge que tenen abastament merescut. Ningú deu faltar-hi, doncs la presència del poble constituirà una ratificació de la seva confiança per a les hores de gran responsabilitat que s'apropen

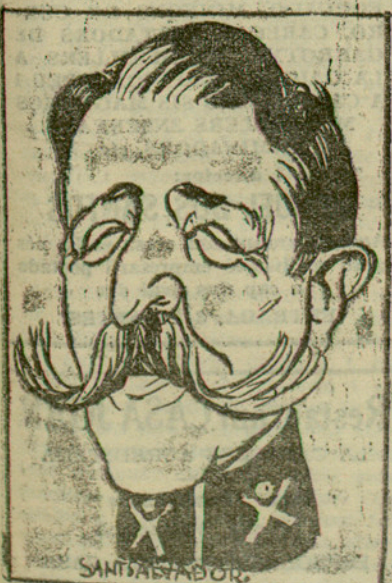

ORTIZ RUBIO

PRESIDENT DIMISSIONARI DE MEXIC

Ha reingressat a la vida privada, el President de la República de Mèxic i "ex-barceloní", senyor Ortiz Rubio. Molts són els que a Barcelona recorden aquell enginyer americà, veí de Sant Gervasi, que en una torreta d'un carrer solitari -- el nom del qual no recordem -- feia experiments i rebia els amics, pels quals tenia totes les atencions. Era un bon senyor, quelcom sorriut, curt de vista, que freqüentava la vella "Maison Dorée" i jugava al billar, molts dies, en un cafè de la Plaça de la Universitat. Un dia, després d'una residència d'uns quants anys a Barcelona, el senyor Ortiz Rubio s'entornà al seu país. Al cap d'uns mesos, va ésser grossa la sorpresa en saber-se que aquell senyor, que mai parlava de política, anava en candidatura per a la presidència de la República mexicana... Ara, el senyor Ortiz Rubio ha dimitit "per causa greu". S'ignoren els motius. El bon senyor, tornarà a la vida privada

Tot català ha de palesar la seva joia per l'aprovació de l'Estatut. Seran molts els que, en arribar la nova de l'aprovació definitiva de la autonomia de Catalunya, endomassaran llurs balcons. Seria una bella nota patriòtica, que honoraria el nostre poble, el que aquest propòsit es convertís en una unànime manifestació d'entusiasme.

El general Cavalcanti, figura principal del moviment monàrquic, a Madrid, que ha nomenat el general Fanjul defensor seu

Unes declaracions del President Macià

«Volem el Govern per fins nobles i elevats. — Veig en l'Estatut un esdevenidor molt feliç per a Catalunya. — Desitgem donar una abraçada tant als que ens han ajudat com als que s'hi han oposat»

El President, senyor Macià, ha concedit un interviu al redactor-corresponsal del diari madrileny "El Sol", a qui ha fet les següents interessants manifestacions:

Encara que l'Estatut aprovat no és el que van fer les Corts de la Generalitat, és un Estatut, no obstant, que ens confereix tots els serveis que són propis d'un Estat autònom, encara que els té més limitats del que demanàvem, però que de totes maneres per-

Catalunya, amb l'Estatut, recupera la seva personalitat davant el món. Cal agrair-ho als homes d'Esguerra que iniciaren la trajectòria triomfal i a tots aquells que es posaren al seu costat en la lluita contra la incomprensió i l'imperialisme

NO PODIA ESSER ALTRA COSA

Un cop a França, l'arxiduc Carles se'n va a visitar el Borbó

L'arxiduc Carles d'Habsburg i Borbó, tan bon punt ha arribat a París, s'ha apressat a parlar amb un redactor d'Excelsior -- el diari monàrquic -- i a fer-se la víctima de greus atropells.

De la seva conversa en treiem, sols dues dades: la de que les deu mil pesetes de la multa les va pagar un americà, resident a París, que va fer expressament el viatge a Barcelona, i la de que, així que arribà a França, se'n anà a Fontainebleau, per tal de veure el Borbó, parlant amb les ex-infantes per trobar-se aquell a Viena. El tindrem present a aquest personatge.

El comunista Bullejos és detingut quan anava a passar la frontera

Els carrabiners del destacament de La Bajol detingueren anit, quan intentava passar la frontera amb altres dos individus, el conegut comunista Josep Bullejos, que fou lliurat a la policia d'Agullana.

L'Estatut ha de portar-nos la plenitud de la nostra resurrecció política i ha d'encarrilar la vida de Catalunya amb trets definitius

El 70 aniversari de Gerard Hauptmann

Breslau. — Aquesta ciutat festeja el 70 aniversari del dramaturg Gerard Hauptmann, al qual fa poc li fou concedit el Premi Goethe. Ha estat inaugurat un teatre que porta el nom de l'homenatjat i una Exposició consagrada a Gerard Hauptmann i la seva obra.

metrà al Govern de Catalunya desenrotllar aquests serveis en la forma del propi ésser i sentir del poble català.

El pas que s'ha donat és de gran importància per quant tindrem unes llibertats amb les quals no podem somniar quan existia una monarquia a menys que no fossin el resultat d'una guerra civil, mentre que ara es donarà el cas que un poble tindrà la seva pròpia autonomia i les seves pròpies llibertats sense cap derrament de sang i només mitjançant la cordialitat i fraternitat amb els altres pobles d'Espanya als quals nosaltres volem i als que mal hem odiat perquè els hem distingit dels Governos que intentaven fer-los creure que les nostres reclamacions per a aconseguir les nostres llibertats eren tant com la destrucció de la seva prosperitat i vida pròpia essent així que l'exemple de Catalunya els pot servir com de guia per a llibertar-se del seu estat d'opressió, i rebuixament de ciutadania que tenien en temps de la monarquia.

L'Estatut, el Govern de Catalunya per nosaltres mateixos, no el copsem en el sentit de propi orgull de tenir el Govern, sinó per a fins més nobles i elevats, com el d'augmentar el grau de cultura mitja del poble, fer el ciutadà fort físicament i infiltrar una mentalitat diferent en la qual hi hagi una major comprensió en el sentit de justícia social. En nosaltres no existeix ni l'ombra d'un imperialisme; tot el nostre desig és pau i fraternitat i no volem altres guerres ni acceptem més lluites que les de la intel·ligència i el treball.

Tot l'aconseguit ho ha estat per la fina percepció política d'homes com Alcalá Zamora, Azaña, Bello i altres, i amb el decidit ajut de bascos, valencians i d'una munió que ens han ajudat per tal que l'obtenció de l'Estatut s'hagi pogut obtenir com jo preveia que succeiria en demostrar a Espanya a tot el món que a Catalunya existeix una unitat absoluta de voluntats en el que es refereix a obtenir les seves llibertats.

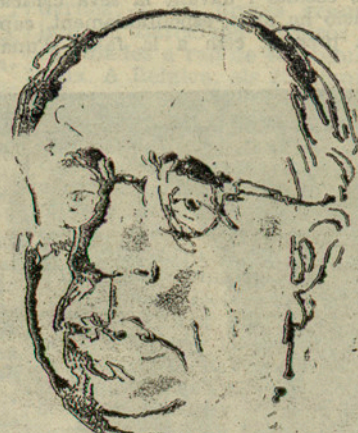
Jo veig en l'Estatut un esdevenidor molt formós per a Catalunya, tant en el sentit material com en l'espiritual, i forçosament ha d'influir perquè els altres pobles d'Espanya sentin els mateixos anhels de regeneració i de generositat i així aquests elevats sentiments portaran en ells la constitució d'una nova Espanya digna de figurar entre els pobles més avançats del món.

Jo sempre he estat optimista, mai no vaig suposar que unes Corts elegides lliurement pels ciutadans, i essent la legítima representació del poble, poguessin negar a Catalunya el que el 90 per cent dels seus fills desitja des del fons del seu cor, una altra cosa no hauria pogut ésser que la fes un Govern republicà, que ha d'atendre als batecs d'un poble i que ha de fer justícia a les seves aspiracions.

Desitgem donar una forta abraçada als que han contribuït a aquesta labor i encara desitgem també abraçar els que s'hi han oposat, ja que esperem que es convenceran que és l'aspiració d'un poble que tendeix a una més gran grandesa moral i que perdona els que per un odi i per un rencor, fills d'una mentalitat infiltrada per la dominació dels Austries i Borbons, preferien destruir quan el nostre sentiment és la cosa més constructiva que hi ha.

SILUETES

Manuel Azaña, el vencedor

Una vegada més, Azaña havia vist el problema...

—Presentin les esmenes que vulguin; examinin el que tinguin per convenient; discutim tot el que calgui... Però repeteixo que no hi hauran vacances fins que "tinguem" l'Estatut.

Això, una i deu vegades ho ha repetit, al Congrés dels Diputats, Manuel Azaña.

—Aquestes Corts han de dissoldre's, doncs no representen ja la voluntat del poble -- de la oposició.

—Es possible -- contesta del cap del Govern -- Però no com creieu vosaltres: perquè anem de pressa, sinó millor pel que ens censura el poble: perquè anem massa poc a poc.

Quan la vinguda a Barcelona dels intel·lectuals castellans, Azaña pronuncià, al Pàtria, un discurs; parlament mesurat, comprensiu, lleial, d'afecte a les aspiracions catalanes.

El dia 27 de maig proppassat, al Parlament, després d'unes cabrioles unitaristes de Royo Villanova, Manuel Azaña s'aixecà a parlar en defensa de Catalunya i repetí, ampliat, el seu discurs del Pàtria... Des del cap del Govern, Azaña seguia fidel als seus principis liberals. El seu parlament no agrada als espanyolistes, però els espanyols l'entengueren a bastament. I digué, com un apòstrof llançat als seus impugnadors: "Que saben ells d'Espanya!" Aquestes paraules sortiren dels seus llavis fins i tot amb orgull, puix que en tota convicció hi ha superbia. No es tractava de voler Espanya, sinó de "saber" voler-la...

Sensibilitat. Sentir l'anhel de l'instant, la necessitat de l'hora, la palpació del poble.

No semblar-se en cap dels polítics que fins fa poc havíem patit.

No fer comèdia en parlar.

No gesticular, no plorar, no fer moviments grotescos.

Parlar amb senzillesa, a l'abast de tothom.

Dir el que es pensa sense eufemismes, sense fullaraca retòrica.

Saber ésser fidel a llurs principis.

Saber triomfar de tots els professionals de la política...

Aquest és Manuel Azaña.

Es deia:

—França, Anglaterra i altres països sempre troben l'home que necessiten. Espanya no sap mai de qui ha de refiar-se...

I s'inventaven ídols que es desfien a la primera topada amb la realitat.

Tenim l'home, però. Al cap de molts anys, aconseguí prendre les regnes de l'Estat un home la reputació del qual es deu, en gran part, a que el poble espanyol trobà en ell certes qualitats que en aquests darrers temps sorprenen trobar: reserva, fredor, equilibri, impassibilitat, acció...

Tenim l'home; però no l'havíem notat perquè caminava com els altres, sense trepitjar fort, sense ésser el primer en parlar i el darrer en callar, sense empènyer. Era, aquest home, Manuel Azaña.

Ningú hagués dit que Azaña pogués ésser un bon polític, perquè era l'antítesi dels polítics. Però cada dia s'aprèn quelcom de nou en aquest món...

Acabem de veure com, amb la veritat solament per bandera, emmudien els enemics del règim i de Catalunya. Tots, qui més qui menys, creïem que aquests enemics eren de força. Però ha estat prou que un home senzill com Azaña arribés al Poder perquè tot l'artifici se'n anés a rodar...

Heu vist veïls herois militars detinguts per simples guàrdies de Seguretat.

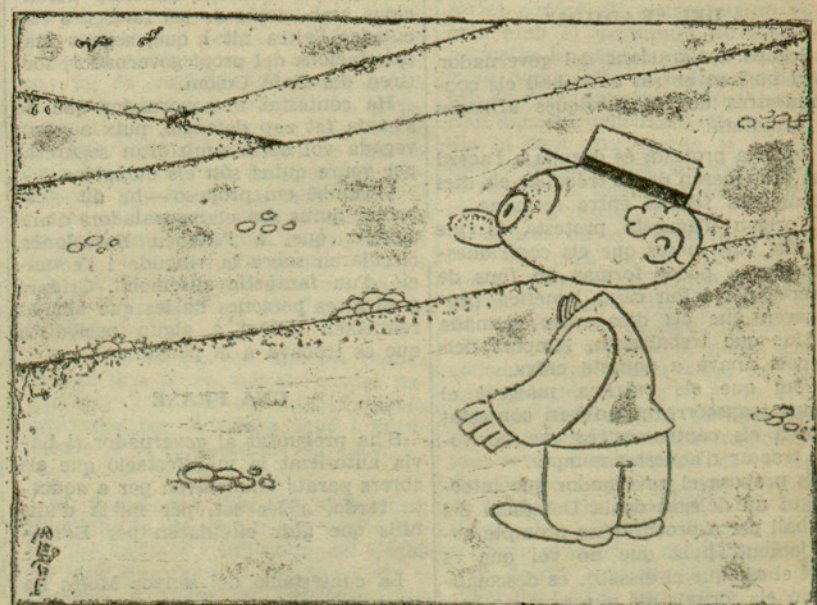
A guerrers plens de medalles i condecoracions braços enlaire deixant-se escorcollar per joves ordenances del Cos de Telègrafs.

Heu vist fugir generals com si fossin vulgars rebenta-pisos...

Tot ha acabat.

La victòria ha estat per a Manuel Azaña.

J. ROIG GUIVERNAU.

EL LATIFUNDISTA. — Com m'ho faré per a emportar-me'n les meves terres a França?